

ลมหายใจของชีวิต

เอ.แอล. นาวัฟ : เขียน

ลมหายใจของชีวิต

เอ.แอล. นาวัฟ : เขียน

-1-

แล้วก็อีกหนึ่งวันที่ได้ตื่นขึ้นมาแปร่งฟัน ทานอาหาร และได้หายใจในโลกใบนี้ หลังจากกลับมาจากการเดินทางออกถ่ายภาพในที่ต่าง ๆ และวันนี้ยังเป็นวันที่ผมนั้นต้องเดินทางไปทำภารกิจสำคัญอย่างหนึ่ง.. อันที่จริงจะใช้คำว่า"ภารกิจ"มันก็ดูมากเกินไป เพราะผมแค่กำลังจะไปให้กำลังใจเพื่อนที่กำลังจิตตก ตามที่นัดกันไว้กับรุ่นน้องของเจ้านั้น...

แต่เพื่อนของผมมีความฝันคือการเปิดแกลอรี เป็นความฝันตั้งแต่ยังเด็กจนตอนนี้เวลาก็ผ่านเลยมาสิบกว่าปีแล้ว ความฝันของเขาค่อย ๆ ก่อขึ้นจากการเช่าบ้านไม้สองชั้นไม่ใหญ่มากนัก เขาตกแต่งพื้นที่ให้เดินได้สะดวกในการรับชมภาพวาดต่าง ๆ ทั้งจากตัวเขาและเพื่อน ๆ ทุกอย่างค่อย ๆ เดินหน้าไปอย่างช้า ๆ ไม่เร่งรีบ รูปค่อย ๆ เข้ามาที่ละรูป ๆ แกลอรีของเขามีเสียงผู้คนเดินไปมาอยู่มากเพราะมันเป็นเขตชุมชน ทั้งวันหยุดเสาร์ อาทิตย์ เขาจะสองเด็กวาดรูปเสียด้วย มันเป็นความฝันของเขาและความสุขของเขา แต่แล้วทุกอย่างก็มลายหายไป ทุกอย่างทั้งบ้านไม้ และรูปภาพต่าง ๆ ได้หายไปกับเปลวไฟ.. เขาเดินทางมาถึงได้แต่มองดูความฝันที่เหลือเพียงโครงไม้ดำเป็นตอตะโกที่ถูกเผาไหม้ไปกับเปลวไฟ มีคนบอกว่าไม่มีคำพูดใด ๆ จากเขาเลย เขาเดินเก็บรูปวาดที่ถูกไหม้ทั้งมากและน้อยใส่รถเก๋งของเขาทั้งวันโดยไม่พูดไม่จากับใคร เวลาผ่านไปสองสามวันสาเหตุการไหม้ก็ปรากฏ แล้วเขาก็ได้รับรู้มัน.. มันมาจากก้นบุหรี่ที่คนทิ้งไว้ข้างบ้านที่มีต้นไม้ใหญ่ที่มีใบไม้ร่วงในทุกวัน ใบไม้แห้งที่พื้นจำนวนมากจากการที่เขาไม่ได้เข้ามากวาดหนึ่งสัปดาห์เป็นเชื้อเพลิงชั้นดีของการไหม้ครั้งนี้.. แต่มันก็ไม่ใช่ความผิดของเขาเลย มีคนละแวกนั้นบอกว่าเห็นพวกวัยรุ่นสี่ห้าคนเข้ามาในนี้ นั่งเล่นสูบบุหรี่พูดคุยกันและชาวบ้านก็ไม่กล้าไล่พวกวัยรุ่นพวกนั้น วัยรุ่นพวกนี้คงเป็นต้นเหตุของการไหม้จากก้นบุหรี่

แล้วผมก็ขับรถมาถึงบ้านของแต่เพื่อนของผมที่กำลังจิตตกอยู่ ณ ขณะนี้ หน้าบ้านของแต่มีคนยืนรออยู่อีกคน.. เธอคือรุ่นน้องที่นัดกันไว้เธอชื่อ ออน เป็นรุ่นน้องของเจ้าของบ้านที่ผมยืนอยู่ ณ ขณะนี้ ออนรอที่จะเข้าไปในบ้านพร้อมกับผมตามที่นัดกันไว้ในวันนี้

ผมกดกริ่งประตูไปสองครั้งเว้นระยะการกดห่างกันพอประมาณ.. แต่ก็ไร้แววของเพื่อนผม จนผมลองโทรเข้ามือถือของแต่ดู.. แต่แล้วก็ปิดเครื่อง ผมเริ่มคิดฟุ้งซายไปต่าง ๆ นา ๆ ก่อนจะกดกริ่งไปอีกราวสี่

ห้าครั้งในใจผมคิดว่าจะกดอีกสักสิบครั้งถ้ายังไว้แรวผมจะป็นเข้าไปทันที.. แต่แล้วเด็ก็ออกมาเปิดประตู
พร้อมหน้าตาที่ดูท้อโทรมและทรงผมที่ยุ่งเซอริโดยธรรมชาติ

“นี่กว่าใครมาแต่เช้า เป็นแกเองหรือบอย”

คำทักทายแรกของเด็กที่เจอหน้ากันก่อนที่จะเปิดประตูรั้วและเชิญเข้าบ้าน แต่ตอนนี้มันเป็นเวลา
บ่ายแก่ ๆ เห็นจะได้.. มันเข้าตรงไหนกัน.. ดูถ้าเพื่อนของผมจะอยู่อย่างไรซึ่งเวลาแล้วสิ...

เด็กที่กายลงบนโซฟาห้องนั่งเล่นพลาจกตรีโมทโทรทัศน์นอนซบงไปมาอยู่พักหนึ่ง ผมกับออนเรายืน
มองอยู่ตรงโต๊ะทานข้าวที่อยู่หลังโซฟาไม่ไกลนัก ออนสะกิดผมให้ไปพูดอะไรสักอย่างกับเด็ก.. แต่ผมก็
ปฏิเสธเสียงเบา ๆ ทันที.. เพราะผมไม่รู้จะไปแล้วจะพูดอะไร ผมกับเด็กเราเป็นเพื่อนกันมานานจนตอนนี้ก็
เพียงสามปีพวกเราก็สามสิบกันแล้วและตลอดเวลาที่เราเป็นเพื่อนกันผมมักเป็นผู้ฟังซะมากกว่าจะพูด พอ
ตอนนี้มาลองนึกย้อนดูในชีวิตของผมถ้าไม่มีเด็กเป็นเพื่อนที่คอยชวนผมไปไหนต่อไหน ผมก็คงมีชีวิตอยู่แต่
กับกล้องถ่ายภาพ

ออนเดินเข้าไปนั่งลงบนโซฟาข้าง ๆ ทางฝั่งขวาของเด็ก.. แล้วเธอก็นั่งนิ่งไม่พูดอะไรเลย... เธอเองก็
ไม่รู้ว่าจะพูดอะไรเหมือนอย่างผมสินะ บรรยากาศเวลานี้สงบเงียบมีเพียงเสียงจากโทรทัศน์ที่เหมือนเปิดทิ้งไว้
เพียงเพื่อไม่ให้ห้อง ๆ นี้ตกอยู่กับความเงียบงัน...

“โลกเมาแล้ว...”

ลู ๆ เด็กก็กล่าวขึ้น สายตาของเขาจับจ้องไปยังโทรทัศน์ที่กำลังมีข่าวอาชญากรรมที่ลงติดต่อกันทั้ง
ปล้นชิงทรัพย์ ฆาตกรรม และการร่ว่งละเมิดทางเพศ มันคงเป็นส่วนที่ทำให้เด็กพูดอะไรเช่นนี้ออกมา...

“เห็นไหมดูในโทรทัศน์สิ.. โลกเมาแล้วจริง ๆ”

เด็กกล่าวซ้ำอีกครั้ง จนออนเห็นท่าทุกอย่างจะดูแยขึ้น

“มันไม่ได้แยขนาดนั้นหรอก ฟุ้งนี่จะต้องดีกว่าวันนี้แน่ ถ้าเราทุกคนไม่ยอมแพ้โลกของเราต้องดีขึ้น
แน่นอนฉันมั่นใจ”

ออนพยายามที่จะพูดให้เด็กรู้สึกดีขึ้น ก่อนที่ผมจะนั่งคิดอะไรอยู่พักหนึ่ง ก่อนเดินเข้าไปเพราะสุดท้าย
จะทนแล้วที่เพื่อนผมไม่เป็นตัวของตัวเอง..

“เงีง่า! ฉันไม่คิดเลยว่าจะได้ยินคำพูดพวกนี้จากปากของแก” เสียงผมค่อย ๆ สูงขึ้น “แกคนที่บอก
ให้ฉันถ่ายภาพโลกที่งดงามไปนี้ แกคนที่บอกว่าทุกอย่างต้องทำได้ถ้าตั้งใจจริง แกบอกกับฉันในตอนที่คุณ
หมดความมั่นใจในทางที่ฉันเลือกเดินไม่ใช่หรือยังงั้นหาเด็ก!!”

ผมพูดเสียงสูงใส่เด็กด้วยความโกรธ ก่อนเดินไปยังโซฟา.. แต่จ้องมายังผมอยู่ครู่หนึ่งก่อนที่จะหลบ
ตาเบือนหน้าหนี

“นั่นสินะ.. ฉันพูดมันจริง ๆ ด้วย.. พอเจอเข้ากับตัวฉันถึงได้รู้ว่าฉันมันอ่อนแอจริง ๆ ที่พูดไปอย่าง
นั้น..”

เด็กจ้องมาที่ผมและลุกขึ้นยืนจากโซฟา

“แต่ถึงยังไงโลกนี้ก็เนาไปหมดแล้วจริง ๆ เพราะความเนา همینเหล่านั้มนั้มันทำให้สิ่งที่ฉันสร้าง ขึ้นมาอย่างยากลำบากต้องหมดไปในคืนเดียวเพราะพวกมัน โลกนี้มันเนาไปแล้ววบอย!!”

แต่ขึ้นเสียงสูงกลับใส่ผม ก่อนจะทิ้งตัวลงไปในนั้กั้มนั้หน้าเหมือนเดิม.. มันแปลก.. ที่ผมรู้สึกดีขึ้นมา บ้างแล้วที่ได้เห็นเต้ตะโกนด่าผม เพราะอย่างน้อย ๆ มันคงได้ระบายอารมณ์ออกมาบ้างไม่มากก็น้อย แต่ ผมยังมีอีกหลายอย่างที่อยากจะทำต่อไป ต่อให้ผมไม่รู้ว่าอะไรดีหรืออะไรไม่ดีหรือเปล่า หรือจะแย้งหนักกว่าเก่าผมก็ไม่รู้หรอก เพราะผมเป็นเพื่อนไม่ใช่ นักจิตวิทยา

“โลกนี้ไม่ได้เนาหรอก”

ผมพูดขึ้นก่อนนั่งลงบนพรมที่ปูไว้เหนือไม้ป่ากั้เพราะผมไม่ชอบนั่งโซฟา ด้านหน้าของผมมีโต๊ะ กระจกเดี่ยววางอยู่และมีกระจกกับปากกาอยู่ ผมก็ได้ขีด ๆ เขียน ๆ เรื่อยเรื่อยระหว่างพูด ตอนนี่ผมเพิ่ง สังเกตเห็นอนที่นั้งอยู่ฝั่งตรงข้ามผม.. เธอที่นั่งตัวแข็งที่อรวกับท่อนไม้กั้ไม่ปาน คิด ๆ ดูเธอคงจะรู้สึกเกร็ง มากจากเมื่อสักครู่นี้เป็นแน่

“หมายความว่ายังไงเธอ”

อนขมวดคิ้วพลาถาม จากสิ่งที่ผมกล่าวทิ้งไว้ เต้ที่นั้กั้มนั้หน้ากั้มตาเริ่มเอียงคอหันมาทางผม เล็กน้อยท่าทางดูจริงจังเป็นอย่างมากกับการรอฟังสิ่งที่ผมจะกล่าว จนผมเริ่มเกร็งขึ้นมาทันที

“จะจ้องฉันขนาดนั้นทำไมไม่ทราบ.. อย่าขาดหวังคำตอบเท่ ๆ จากฉันเลยเพราะมันจะทำพวกแก ผิดหวังเสียเปล่า” ผมพูดเพื่อคลายอาการเกร็งจากการจับจ้อง ก่อนที่จะพูดเข้าเรื่องทีที่ข้งข้างไว้

“โลกที่แก่กว่าเนาณะเต้ ฉันคิดว่ามันไม่ถูกนักหรอกเหมือนเกมองโลกแคบไปและทำให้แกดูเง่าที่พูด อย่างนั้น คำพูดของแกมันทำให้ฉันถามตัวเองดู “โลกเนาแล้วงั้นเธอ?” คิดดูแล้วคำตอบที่คิดได้ ที่ฉันคิดว่า ใช้ มันมีเพียงหนึ่ง นั่นก็คือ “ไม่” โลกไม่ได้เนาฉันนะถามตัวเองต่อ “แล้วอะไรละที่ทำให้แกคิดและพูดว่าโลก เน่าแล้ว” สิ่งที่ฉันคิดได้ก็มีเพียง แกคงเข้าใจผิดไปเอง...”

ผมจ้องเขม่งไปที่เต้ก่อนที่จะกล่าวต่อด้วยเสียงราบเรียบ

“โนเมื่อแกบอกว่าโลกเนา.. มันก็คงต้องมีกลิ่นเหม็นเนาสินะ และตรงนี้แหละที่ทำให้แกเข้าใจผิด.. คิดว่าโลกเนาแล้ว ทั้ง ๆ ที่กลิ่นเหม็นเนาเหล่านั้มนั้มันไม่ได้มาจากโลกที่เนาแต่อย่างใดเลย.. กลิ่นเนาเหม็น เหล่านั้มนั้มันมาจากพวกมนุษย์ที่อาศัยอยู่บนดาวดวงนี้ที่เรียกว่าโลก”

ผมถอนหายใจเอือกหนึ่งก่อนจะกล่าวต่อ

“แต่มันก็ไม่แปลกอะไรหรอกที่จะเข้าใจผิด.. เพราะฉันเองก็เคยคิดเง่าอย่างแกเต้ กลิ่นเหม็นเนา มันทำให้พวกเราคิดว่าโลกใบนี้มันเริ่มไม่น่าอยู่ขึ้นทุกที ข้างยังพานคิดไปว่าโลกเนา ทั้ง ๆ ที่มองดูดี ๆ อีกครั้ง ทุกครั้งที่มอง โลกใบนี้ก็ยังน่าอยู่ในทุก ๆ วัน แต่มันก็จริงที่โลกใบนี้ก็น่าอยู่น้อยลงทุกครั้งที่ได้กลิ่นมนุษย์ที่ เหม็นเนา มนุษย์ที่เหม็นเนาพวกนี้ พวกมันไม่ได้มีเพียงความเหม็นเนา พวกมันยังนำพากลิ่นเหม็นเนาไปยัง มนุษย์ที่ไม่ได้เนาจนทำให้บางกลุ่มบางพวกติดกลิ่นเนาเหม็นจากพวกมัน”

จะว่าไปแล้วเมื่อผมได้พูดออกไป มันก็ทำให้ผมรู้สึกไม่ดีอยู่เหมือนกัน แต่เวลาที่ผมได้นึกถึงสิ่งที่พูด มันทำให้ผมรู้สึกได้ชัดเลยว่า.. โลกใบนี้เราต้องอยู่ต่อไป ถ้าพูดให้ดูยิ่งใหญ่มันเหมือนผมพยายามมองดูโลก โดยไม่เป็นหน้าหนีมัน

“แล้วแกคิดว่าจะทำยังไงกับกลิ่นเน่าเหม็นพวกนั้นล่ะ”

เต้ย๋อถามด้วยแววตาเห็น้อยล้ำ

“ไม่รู้สึก! ก็ทำตามที่มีคนควรจะเป็นทำตามกฎของโลกเท่าที่จะทำได้ มากกว่านั้นฉันก็ไม่รู้หรอก.. แต่ฉันเชื่อนะว่า มนุษย์ที่เน่าเหม็น วันหนึ่งที่ได้กลิ่นเน่าเหม็น รู้ตัวว่าเน่าเหม็น กลิ่นเน่าเหม็นจะจางหายไป..”

เต้ย๋อหลับได้ลงครู่หนึ่งหลังฟังผมกล่าวยืดยาวก่อนบ่นพึมพำเบา ๆ

“นั่นสินะ”

“เต้ย๋อ.. แกยังจำคำที่แกพูดกับฉันตอนที่ฉันบอกจะเดินทางถ่ายภาพไปทั่วโลกได้ไหม”

“...ฉันพูดว่าอะไรนั่นหรือ”

เต้ย๋อทำท่าครุ่นคิดอยู่พักเหมือนมันจะคิดออกแต่ก็เหมือนคิดไม่ออก.. ทำให้ตนเองก็อยากรู้ “อะไรหรือ” จนผมต้องตอบ... และเขียนอะไรเล่น ๆ เรื่อยเปื่อยทิ้งไว้ในกระดาษบนโต๊ะที่ผมนั่ง...

“ทำในสิ่งที่ใจเราต้องการ โลกใบนี้ยังคงรอให้เราออกเดินทางตามฝันที่เราต่างได้วาดไว้ ปัญหาอย่าได้กลัวมันเลยเพราะอย่างไรพวกเราก็ต้องเจอ...”

โลก – เน่าเหม็น

โลกเหม็นเน่า.. โลกเน่าแล้วจั้นหรือ ?

โลกไม่ได้เน่า.. เพียงแต่กลิ่นเหม็นเน่า มาจากมนุษย์เน่าเหม็น

มนุษย์เน่าเหม็น.. ทำเข้าใจผิด คิดว่ากลิ่นเน่าเหม็น มาจากโลกเน่า

ทั้งที่กลิ่นเน่าเหม็น มาจากมนุษย์เหม็นเน่า

มนุษย์เหม็นเน่า มนุษย์ไม่ได้เน่าเหม็นกันทุกคน

เพียงแต่มนุษย์เหม็นเน่า นำมนุษย์ที่ไม่เน่าเหม็น

ติดกลิ่นเน่าเหม็น จากมนุษย์เหม็นเน่า

มนุษย์เหม็นเน่า..

วันหนึ่งที่ได้กลิ่นเน่าเหม็น รู้ตัวว่าเหม็นเน่า กลิ่นเน่าเหม็นจะจางหายไป..

“เฮ้อ”

เสียงถอนหายใจของเต้ดังขึ้นจนฟังได้ชัดแม้นั่งไกลออกไป “มันเป็นอะไรของมัน” ผมคิดในใจเช่นนี้
เต้หันหลังกลับไปมองเหมือนกำลังดูและคิดอะไรบางอย่างอยู่...! จู่ ๆ ก็ลุกพรวดขึ้นมา..

“หิววะ”

เต้กล่าวลอย ๆ ก่อนเดินไปที่ตู้เย็นค้นหาของอยู่พักหนึ่ง..สุดท้ายก็ปิดตู้เย็นแล้วหันมาทางผมและ
ออน

“ทานข้าวกันไหม”

ผมทำท่างง ๆ กับท่าทางมึน ๆ ของเต้ก่อนรับคำเชิญ แต่พอลองนึกดูท่าทางมึน ๆ ที่ทำผมงง ถ้า
เพิ่มการพูดให้มากขึ้นเข้าไป.. มันก็เต้คนเดินนั้นแหละ ผมกับออกเราย้ายไปนั่งกันที่โต๊ะ สักพักอาหารถูก
นำมาวางลงบนโต๊ะโดยใช้พื้นที่ของโต๊ะทานอาหารเพียงเล็กน้อยเท่านั้น!

“มีแค่นี้แหละ” เต้กล่าวหลังวางบะหมี่กึ่งสำเร็จรูป

โต๊ะอาหารที่มีเพียงบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปและแก้วน้ำอย่างละสาม จะมีที่โดดเด่นอยู่ที่ไม่เป็นของใครก็
เพียงเหยือกใส่น้ำเท่านั้น เราสามคนต่างก้มหน้าก้มตาจับจ้องลงไปยังถ้วยบะหมี่กับเส้นที่ค่อย ๆ อืดอย่าง
ช้า ๆ บรรณยาศาสน์ ณ ขณะนี้ปกคลุมไปด้วยความเงิบงัน ออนพยายามไ้หาข้ออ้างของเธอสักนิดที่
ข้าง ๆ เหมือนบอกเป็นใน ๆ ว่าให้ทำอะไรสักอย่าง.. แต่ผมก็ไม่รู้จะเริ่มพูดอะไรอยู่ดี เพราะผมมันไม่ถนัดที่
จะเปิดประเด็นพูดคุยเอาเสียเลย ออนยังสะกิดอยู่ต่อไปและผมก็ยังคงนั่งต่อไปจนเธอหยุดลง ถ้วยบะหมี่
ออนถูกวางลงบนโต๊ะ.. ไม่ใช่เพราะเธอทานหมดเป็นคนแรกหรืออิมหรืออกต่อให้ร่างกายเล็ก ๆ ของเธอ
อาจจะอิมจริงก็เป็นได้แต่ผมไม่คิดเช่นนั้น.. แล้วเธอก็ได้ทำในสิ่งที่ผมทำไม่ได้.. นั่นคือการจูดประเด็น!

“พี่เต้.. ตกลงแกลอรี่ของพี่จะทำยังไงต่อเธอ..” ออนกล่าวถามเสียงราบเรียบ

ตรงมาก.. ออนเธอถามได้ตรงมากถึงกับทำให้เต้ชะงักไปครู่หนึ่ง ผมหยุดคนบะหมี่ในถ้วยจับจ้อง
ไปกับการรอฟังคำตอบ..

“จะให้ฉันยังงั้นละออน.. ในเมื่อทุกอย่างมันไปกับไฟหมดแล้ว.. แม้แต่บ้านเองยังเกือบจะไม่เหลือ
เลย หรือต่อให้บ้านไม่เป็นอะไรเลยสภาพวอดทั้งหมดก็เสียหายไปกับไฟหมดแล้ว..” เต้กล่าวอธิบาย

คำตอบที่ผมได้ยินมันยิ่งทำให้ผมไม่รู้ว่าจะพูดอะไรออกไปดี หรือผมควรพูดคำพูดที่เหมือนดัง
ประโยคปลอบใจสำเร็จรูป “อย่ายอมแพ้สิความพยายามอยู่ที่ไหนความสำเร็จจะต้องอยู่ที่นั่น, ฉันอยู่ข้าง

นายเรามาพยายามไปด้วยกัน, ปัญหาไม่มีไว้ให้แก้ว่ายอมแพ้” ก็คงประมาณนี้แหละ.. แต่ผมก็พูดไม่ลงจริง ๆ ต่อให้ผมก็มีความรู้สึกเหมือนคำกล่าวพวกนั้นนะแหละ

“ทุกอย่างเสียไปหมดแล้วแต่เราก็สร้างมันขึ้นมาใหม่ได้ไม่ใช่หรือพี่เต้.. พี่เต้ต้องทำได้สิ”

สุดท้ายผมก็พูดแทนผมจนได้ ดูสีหน้าของเต้ตอนนี้คำพูดพวกนี้คงช่วยมันได้จริง ๆ ไม่มากก็น้อย

“เริ่มต้นใหม่อีกครั้งนั่นหรือ.. จะทำได้ใหม่นะ.. แล้วจะเอาเรี่ยวแรงที่ไหนไปทำมันดีล่ะ”

เต้กล่าวเสียงแผ่วเบา มันชัดเจนมาก.. ว่าเต้ในตอนนี้น้หมดกำลังใจโดยสิ้นเชิง แต่คนที่เริ่มมอบกำลังใจแก่เต้ก็ยังเป็นคนเดิม

“ต้องทำได้สิ!”

อนนกล่าวเสียงดังฟังชัด สีหน้าของเธอจริงจั่งราวกับว่าเธอจะลงมือทำมันซะเดี๋ยวนี้อย่างเดียว แต่ก็ดึงกำลังใจของเต้กลับมาได้อยู่บ้าง

“เรี่ยวแรงนะ.. เต้ยวออนกับพี่บอยจะช่วยสุดกำลังจนกว่าทุกอย่างจะกลับมาอย่างเดิมเลย.. อ๊ะไม่สิ.. ต้องจนกว่าจะยิ่งใหญ่กว่าเดิม”

อนนกล่าวเป็นชุด ๆ ด้วยไปหน้าที่เจ็ดจากก่อนหันมาถามผมว่า “ใช่ไหม” ผมได้แต่พยักหน้าตอบรับ คำพูดอนนที่ราวกับมัดมือชกผม แต่มันก็เป็นสิ่งที่ผมอยากจะช่วยเต้อยู่แล้ว.. เพียงแต่ตัวผมนั้นไร้ความกล้าที่จะกล่าวออกไป เธอยังคงพูดต่อไปจนเต้ถึงกับอึ้งและหัวเราะออกมาเบา ๆ

“และการเริ่มต้นใหม่อีกครั้ง คือการเริ่มนับหนึ่งใหม่ ไม่ใช่ นับ ศูนย์ ซะหน่อยจริงไหมบอย”

แล้วประโยคที่เธอถามผมนี้ ได้ทำให้ผมขุดคิดอะไรขึ้นมาจนได้.. แต่ควรตอบกลับไปอย่างที่คุณคิดใหม่นะ.. ผมนั่งลังเลอยู่พักหนึ่งจนเธอย้ำถาม “จริงไหมพี่บอย เริ่มต้นใหม่ไม่ได้เริ่มจากการนับศูนย์ซะหน่อย” บรรณยาศาสตร์เริ่มดีขึ้นแล้วแท้ ๆ สิ่งที่ผมกำลังจะตอบจะทำให้บรรณยาศาสตร์ค่อย ๆ ไหมมนะ.. แต่จะให้ตอบส่ง ๆ ให้มันผ่าน ๆ ไปก็ไม่ใช่นิสัยผมเสียด้วยสิ เอาล่ะมันคงไม่ทำให้เสียบรรณยาศาสตร์ไปมากนักหรอก.. ผมภาวนาเช่นนั้น

“ไม่” เพียงแค่คำแรกออกจากปาก บรรณยาศาสตร์ก็เงยขึ้นทันทีทันใด สายของทั้งสองจับจ้องมาที่ผมเหมือนดังตอนนั่งโซฟาเมื่อครั้งนี้อึดอัดเป็นบ้าเลยกับการถูกจ้องเขม่งอย่างนี้ แต่คงอึดอัดกว่านี้แน่ถ้าตอบผ่าน ๆ แล้วไม่ได้พูดออกไปจนกลับบ้าน

“ไม่ ไม่ว่าจะเริ่มต้นครั้งแรกหรือเริ่มต้นใหม่ ยังไงก็ต้องเริ่มต้นจาก ศูนย์ ไม่ว่าจะอีกสักกี่ครั้งก็ตาม” ผมพูดเสียงราบเรียบก่อนหันหน้าไปหาพวกเขา “ศูนย์นะมันกลมใช่ไหม” ผมกำมือขึ้นข้างหนึ่ง เต้และอนนทำท่าทางงง ๆ “ศูนย์มันกลมวอน.. เปรียบเหมือนดังการมองสำรวจรอบตัวเรา มองดูตัวอย่างถี่ถ้วน ก่อนเริ่มออกเดินนับหนึ่ง ไม่มีใครสามารถรับรู้อย่างชัดเจนได้หรือกว่าเรากำลังนับ ศูนย์ มันก็เหมือนกับการที่เรา นับเลขเราไม่เคยได้ยินเสียง ศูนย์ แต่เราได้ยินเสียง หนึ่ง เป็นตัวเริ่ม ศูนย์คือการเตรียมใจ เหมือนเสียงศูนย์ที่ไม่มีใครได้ยินนอกจากเรา หนึ่งคือก้าวแรกที่เรารับออกเดิน เหมือนเสียงหนึ่งที่ทุกคนสามารถได้ยิน พวกเขาจะรับรู้ได้ว่าเราได้เริ่มต้นจากจุดนี้...”

แต่และอนจนขมวดคิ้วเหมือนกำลังคิดอะไรอยู่.. ผมว่าพวกเขาคงคิดว่าผมเพี้ยนหรือเปล่านะ..

“พูดอะไรของพี่บอยเนี่ย” ออнокกล่าว

“หึหึ” เต๋ยยิ้มเล็กน้อย “นั่นแหละตัวตนของมัน เจ้าคนที่จะพูดอย่างที่ตัวเองคิดโดยไม่สนใจหรอกว่าคนอื่นจะเห็นด้วยไหม..”

“อย่างนี้ก็แย่เลย พูดอะไรแล้วไม่สนใจคนอื่น” ออнокกล่าวทั้งทำท่าทางกวน ๆ

“จะมาวิจารณ์นิสัยฉันเพื่ออะไรมีทราบ แล้วมันจะแย่หรือไม่ก็คงแก้ยากแล้วละ” ผมกล่าว

“ไม่ได้แย่หรอก..” เต๋กกล่าวแทรกขึ้น “แกอาจจะไม่ได้สนใจว่าคนอื่นจะเห็นด้วยไหม แต่แกก็ใส่ใจว่าคนอื่นคิดรู้สึกยังไงในสิ่งที่แกพูดทุกครั้ง นั่นแหละคือแกบอย”

และแล้วบรรยากาศก็ดีขึ้นเรื่อย ๆ เราเริ่มพูดคุยยิ้มแย้มไปกับเรื่องต่าง ๆ นา ๆ ทั้งเรื่องการเดินทาง ถ่ายภาพของผม ทั้งเรื่องละครที่ออนกำลังดูอยู่หรือหนังที่เพิ่งไปดูมา เต๋กดีขึ้นมาจากตอนที่มาถึง หากเป็นอย่างที่ผมเห็นและเข้าใจมันไม่ผิดนะ มันดูมีกำลังใจมากขึ้นจริง ๆ

แล้วก็ถึงเวลาที่ผมและอนจนจะแยกย้ายกันกลับบ้านแล้ว เต๋กออกมาส่งพวกเราที่ประตูรั้วหน้าบ้าน พระอาทิตย์เริ่มหายไปจากการมองเห็นของพวกเราอย่างช้า ๆ

“เฮ้อ...” เต๋กถอนหายใจเฮือกใหญ่ก่อนกล่าว “ฉันมันจมอยู่กับความทุกข์ปิดตัวเองอยู่แต่ในห้องแคบ ๆ จนลืมมองดูโลกใบนี้อย่างเต็มตา.. ไปซะนาน.. จนจิตใจและความคิดเริ่มถูกดูดกลืนไปกลับความทุกข์ จนความคิดเริ่มแคบลงทุกที จนทำให้ยึดติดที่อยู่บนโลกกว้างใบนี้.. ทั้ง ๆ ที่ตัวเรานั้นเล็กกระจ้อยร่อยเพียงแค่นี้แท้ ๆ ึ่งเง่าจริง ๆ”

ดูเหมือนผมจะเข้าใจไม่ผิด เต๋กหลุดพ้นจากการจมอยู่กับความทุกข์แล้วละ จนทำให้ผมนึกขึ้นได้ว่า ยังมีอีกเรื่องที่ต้องพูด..

“จะยังไงก็เถอะเต๋ เรื่องแกลอรี่ของแกที่ใหม่ไปหมดกับการกระทำของพวกเง่า” ผมจ้องเขม่งไปที่ เต๋ “แกเคยเรียกมันว่าความฝัน ถ้ามันแกยังคิดเหมือนเดิมอยู่แต่เลิกดื่มมันไปมันคงไม่ใช่ความฝันหรอกนะ มันจะเป็นก็แค่เรื่องเพ้อเจ้อจากลมปากของแกเท่านั้น” ผมมองไปยังท้องฟ้า “ความฝันนะ ถ้าไม่ตายไปซะก่อนยังงี้ก็ต้องทำสำเร็จ”

เต๋จ้องมาที่ผมก่อนหลุดหัวเราะ

“ความฝันถ้าไม่ตายไปซะก่อนยังงี้ก็ต้องทำสำเร็จ.. ใ้อับ้า.. นั่นมันคำพูดของฉันนะดันเอามาใช้กับเจ้าของซะได้”

เต๋กล่าวและมองไปยังท้องฟ้าที่พระอาทิตย์เริ่มลับตา

“ฉันจะไม่ล้มเลิกทำมันเป็นครั้งที่สองแน่ฉันสัญญา เพราะสิ่งที่ทำให้ฉันรู้สิ่งถึงลมหายใจของชีวิตก็คือมัน ความฝัน”